

ด้านหนึ่งของวังยื่นออกนอกของชยะ บนกำแพงวังมีแนวเส้นกรอบประตู แลเห็นได้เพียงจางๆ

มีเรื่องเล่าสืบกันมาว่า พระราชาจะเสด็จมาประทับที่ด้านหลังประตูนี้ปีละครั้ง ถ้าชาวเมืองคนใดขอเข้าไปข้างในวัง พระราชาจะยอมให้เข้าไป แต่ข่าวลือไม่แจ่มแจ้งด้วยว่า หลังจากเข้าไปแล้ว พระราชาทรงทำอย่างไร

พ่อค้าคนหนึ่งถูกอามตย์กล่าวหาโดยไม่เป็นธรรม แต่พ่อค้าไม่มีพยานหลักฐานที่จะแก้คดีของเขา เขาจึงยอมสละทรัพย์สินทั้งหมด แล้วมายืนที่ข้างหน้ากรอบประตูวัง ซึ่งแลเห็นเพียงรอยเส้นจางๆ เขายืนอยู่เช่นนี้ตลอดวันตลอดคืน ปากก็ร้องขอเข้าไปในวังทุกๆ ชั่วโมง ด้วยความหวังว่า พระราชาจะเสด็จมาประทับยืนอยู่ข้างหลังประตูนั้น

ในระยะเวลาแรก พ่อค้าได้รับความลำบากแทบสิ้นชีวิต ต่อมา ชายคนหนึ่งซึ่งผ่านมาผ่านไปได้อบรมเลี้ยงดูแก่ๆ ทำด้วยฟาง ให้เขาใช้คลุมกาย ขอรทานคนหนึ่งนำเศษอาหารมาให้เขากินพอประทังชีวิต

ชาวเมืองรู้ข่าวเรื่องนี้ ก็มายืนดูพ่อค้าหน้าประตูวัง บางคนหัวเราะ แต่หลายคนรู้สึกประทับใจในการที่พ่อค้ายอมอุทิศทุกอย่างเพื่อแลกกับความยุติธรรม

ในไม่ช้า ก็มีคนมาตั้งแผงลอย วางน้ำดื่มสำหรับคนที่มาดูพ่อค้าคนนี้ ผู้ที่นิยมในจิตใจของพ่อค้าก็สร้างกระต๊อบให้เขา ต่อมา ก็มีคนสร้างบ้านหลังใหญ่ให้ หลายคนมารับใช้เขา ทุกคนเห็นว่า เขาคือสัญลักษณ์แห่งความเที่ยงธรรม ใครต่อใครพากันนำคดีความมาให้พ่อค้าตัดสิน แทนที่จะไปหาผู้พิพากษาที่ศาล เพราะทุกคนเชื่อว่า การตัดสินใจของพ่อค้าสุจริตยุติธรรม และฉลาด

คืนหนึ่งในเวลาเที่ยงคืน มีแสงสว่างลอดออกมาจากกำแพงวัง และเสียงแผ่วๆ พูดว่า

"เข้ามาได้!"

พ่อค้าเหลียวไปมอง และเห็นกลุ่มคนที่กำลังนอนหลับสนิท คนเหล่านี้มารอความช่วยเหลือของเขาในวันพรุ่งนี้ เขาจึงก้มลงถวายคำนับทางที่มาจากเสียงนั้น แล้วกลับไปยืนข้างหน้าประตูวังตามเดิม